

YARIM KALMIŞ CÜMLELERİN EVİ

Bilişsel Bir Mola

Her ailenin sırları vardır.

Çoğu hiç dile getirilmez.

Duraksamalarda yaşarlar.

Kimsenin dönmediği konuların içine saklanırlar.

Hiç tanıştırlmadan sofrada sandalye işgal ederler.

Yarım kalmış cümlelerin biçimlendirdiği bir evde büyüdüm.

Kimsenin niyeti zarar vermek değildi.

Aile tarihini bu kadar karmaşık kılan da budur.

En derin etkiler çoğu zaman niyetsiz gelir.

Bir baba her zaman sözle öğretmez.

Bir anne her zaman öğütle öğretmez.

Bazen yalnızca katlanarak öğretirler.

Bazen susarak öğretirler.

Bazen de hiç anmadıkları korkularla öğretirler.

Çocukken gözlemci oldum.

Dikkatle dinlerdim.

Yüz ifadelerini izlerdim.

Ruh hâllerini incelerdim.

Ekonomiyi, siyaseti, ilişkileri anlamadan çok önce atmosferi anladım.

Bir odaya gerginliğin ne zaman girdiğini bilirdim.

Hayal kırıklığının sofraya ne zaman oturduğunu bilirdim.

Birinin ne zaman adını koyamadığı bir yük taşıdığını bilirdim.

Aileler haritalar çizer.

Yol haritaları değil.

Davranış haritaları.

Bu haritalar bize nerede konuşabileceğimizi, nerede susmamız gerektiğini söyler.

Hangi duyguların kabul edilebilir olduğunu söyler.

Hangi duyguların tehlikeli olduğunu.

Hangi duyguların saklanması gerektiğini.

Yıllarca o haritaları izledim.

Onlara katıldığım için değil.

Elimdeki tek haritalar onlar olduğu için.

Mirasın nadiren maddi olduğunu ancak çok sonra anladım.

En güçlü miras gizli gelir.

Bir korku.

Bir alışkanlık.

Bir rol.

Bir sessizlik.

Ve bir gün, şanslıysak, o mirasa bakar ve basit bir soru sorarız:

Bunu devretmek zorunda mıyım?

Özgürlük o soruyla başladı.

Ferdinando